

Хвала Хрысту!

У апошні раз сустракаемся з Вамі, паважаныя Чытачы, у бягучым 2014 годзе. Хочацца верыць, што за гэты час рубрыка “На скрыжаванні” нешта пакінула ў Вашай свядомасці.

І сёння праз паўсядзённасць мы разам ідзём да ісціны. Шукаем, спатыкаемся, але не спыняемся. Што важна, мы на правільным шляху.

Снежаньскія разважанні датычаць надзеі як эмоцыі і адной з асноўных хрысціянскіх цнот. Паспрабуем напоўніць сваё сэрца надзеяй і стацца ёю для іншага. Задумаемся, колькі каштуе супакой і чаму ва ўсе часы шанаваліся надзейны чалавек. Заахвочваю да каментарыяў. Актыўныя чытачы будуць узнагароджаны.

З Богам! † **ВЫКАЗАННЕ З БІБЛІІ:** “І будзеш спакойны, бо ёсць надзея; ты аслонены і можаш спаць у бяспецы” (Ёв 11, 18)

Надзея, вера і любоў – тры асноўныя хрысціянскія цноты. Надзея мае непасрэднае дачыненне да будучыні. Абапіраючыся на яе, чалавек атрымлівае супакой і суцяшэнне. У Бібліі сказана, што надзея дапамагае пераносіць цяжкасці, бо грунтуецца на даверы і ўпэўненасці.

ІНТЭНЦЫЯ МЕСЯЦА: каб нараджэнне Збаўцы прынесла супакой і надзею ўсім людзям добрай волі

Распачынаецца Адвэнт, час чакання Божага Нараджэння. Гэтае свята нясе людзям супакой. Душы вернікаў напаўняюцца надзеяй – верай у светлую будучыню. І толькі чыстае сэрца можа адчуць поўную радасць ад прыходу Хрыста. Таму трэба рыхтавацца, трэба чакаць – і свята абавязкова знойдзе водгук у кожнай душы.

ПРАДМЕТ РАЗВАЖАННЯЎ МЕСЯЦА: надзея

Чалавек жыве надзеяй. Часта незаўважна, неўсвядомлена. Напрыклад, я не сыходжу з працы, бо спадзяюся, што мне павысяць заробак. Я не бяру з сабой парасон, бо маю надзею, што дажджу сёння не будзе.

Нездарма кажуць: забраўшы ў чалавека надзею, пазбаўляеш яго ўсяго. Бо гэта апошняе, з чым чалавек застаецца. Да таго і выслоўе: надзея памірае апошняй.

Час паразважаць над тым, якая яна, мая надзея, і дзе шукаць падтрымкі, калі яна знікае.

СПРАВА МЕСЯЦА: падарыць надзею

Падарыць прыемнае чаканне, не падмануць – праверыць намер. Няхай гэта не здаецца Вам досыць лёгкай. Надзея – станоўчая эмоцыя, але каб яе перажыць, чалавек павінен асэнсоўваць рэчаіснасць. Другімі словамі, чалавек спадзяецца свядома.

Падарыць надзею

Аўтар: Ангеліна Пакачайла
07.12.2014 01:00

Абсалютна для любога можна стаць падтрымкай, дастаткова жадання і адважнасці. Шляхоў да гэтага шмат. Многія здаюць кроў і становяцца донарамі, упэўненыя, што нечае жыццё будзе ўратавана. Надзею на лепшае жыццё інвалідам, бездаглядным, старым, пацярпелым ад стыхійных бедстваў і сацыяльных катаклізмаў дораць валанцёры. А часам, каб падарыць надзею, дастаткова проста апынуцца побач з адзінокім чалавекам у Калядны вечар...

МЭТА МЕСЯЦА: стаць надзейным чалавекам

Прыемна, калі ў цябе вераць, табе давяраюць. Тады ты апора. Як такім стаць?

Не быць эгаістам, трымаць слова і разумець сваю адказнасць перад грамадствам. Лепш прамаўчаць, чым даваць неабдуманых абяцанняў. Бо даваць надзею і быць надзейным – далёка не адно і тое ж. Можна даць надзею і забраць яе, расчараваўшы чалавека сваімі неахайнымі паводзінамі. А надзейнасць выходзіць з маленства.

Перш за ўсё, надзейным трэба быць для сябе. Толькі калі ты давяраеш самому сабе, можна стаць надзейным для іншага.

АСОБА МЕСЯЦА: святая Барбара

Нарадзілася Барбара ў заможнай сям'і. Яе бацька Дыаскур быў вядомым язычнікам у горадзе Іліёпаль. Рана страціўшы жонку, мужчына ўсю сваю любоў аддаваў дачцэ.

Для яе ён збудаваў вежу з цудоўнымі пакоямі, каб схавачь ад чужых вачэй. Барбара адрознівалася асаблівай прыгажосцю, і таму простыя, нязнатныя людзі былі нявартыя сузіраць на яе, лічыў Дыаскур. Разам з дачкой у вежы знаходзіліся служкі, выхвацелі і

язычніцкія настаўнікі.

Зняволеная, Барбара з цікавасцю вывучала свет са сваіх вокнаў. Яна не магла пагадзіцца з тым, што яго стварылі залатыя, сярэбраныя і драўляныя бажкі, якія не могуць ні хадзіць нагамі, ні рабіць рукамі. Дзяўчына моцна жадала пазнаць сапраўднага Стварыцеля.

І аднойчы Божая ласка напоўніла сэрца Барбары. Пасля гэтага дзяўчына не магла жыць спакойна: яна ўвесь час разважала пра Бога і імкнулася да Яго. Але побач не было нікога, хто б мог адкрыць ёй таямніцы святой веры і наставіць на шлях збаўлення. Калі прыйшоў час, бацька стаў клапаціцца аб шлюбе Барбары. Да дзяўчыны сталі сватацца многія высакародныя і знатныя юнакі. Але яна і чуць пра гэта не хацела! Дыаскур вырашыў, што трэба пачакаць, бо ён хацеў выдаць дачку замуж па добрай волі. Ён даў Барбары свабоду. Яна магла ісці куды захоча, і размаўляць з кім заўгодна. Праз нейкі час дзяўчына сустрэла ў горадзе хрысціян і была патаемна ахрышчана. Яна стала рэгулярна маліцца, пасціць і дала абяцанне захаваць у беззаганнасці сваё дзявоцтва.

Калі Барбара паспрабавала навярнуць бацьку, той у ярасці быў гатовы забіць дачку. Дыаскур схапіў Барбару, прывёў да суддзі і абвінаваціў.

Той паспрабаваў схіліць Барбару да “навяртання”. Але дзяўчына была непакісная, таму яе пачалі катаваць: яе бічавалі жыламі валоў, а раны расціралі валасяніцай. Ноччу да яе прыйшоў сам Хрыстос, які вылячыў раны і абяцаў Барбары вечнае жыццё. Гэта дадало ёй моцы і яна мужа прыняла самую страшную пакуту: пазбавілася галавы ад рукі ўласнага бацькі. За гэта Бог пакараў Дыаскура ўдарам маланкі, якая спаліла яго цела ў попел. У Іспаніі нават ёсць такая прымаўка: “ніхто не ўспомніць святую Барбару, пакуль не грымне гром”.

Пазней у Іліёпалі на хвалу вялікамучаніцы была збудавана царква, дзе змясцілі яе мошчы. Святая Барбара намалявана Рафаэлем на карціне “Сіксцінская Мадонна”. Лічыцца заступніцай ад раптоўнай смерці. У каталіцкім Касцёле ўспамінаецца 4 снежня.

Да якіх святых маліцца аб асаблівым заступніцтве ў снежні?

Св. Францішак Ксаверый (3 снежня),

□□□ **св. Барбара (4 снежня),**

□□□ **св. Мікалай (6 снежня),**

□□□ **св. Леакадзія (9 снежня),**

□□□ **св. Ян ад Крыжа (14 снежня),**

□□□ **св. Мадэст (17 снежня),**

□□□ **св. Вікторыя (23 снежня),**

□□□ **св. Анастасія (25 снежня),**

□□□ **св. Сільвестр (31 снежня).**

Гуннар Гуннарссон. А. Пакачайла пераклад. Мінск: Калістона, 2014. 128 с. ISBN 978-985-08-1000-0. Ціна 1,50 бел. руб.